

Preek Efeziërs 3: 14-21 HSV

Broeders, zusters,

Waarom bent u eigenlijk naar de kerk gekomen vandaag? Een beetje rare vraag misschien zo aan het begin van de preek. Waarom bent u hier?

Een antwoord dat vaak gehoord wordt op zo'n vraag is dat je iets wilt ontvangen. Je hoopt op een mooie dienst, je hoopt op een preek waar je wat aan hebt, waar je mee verder kunt. Je hoopt op troost of onderwijs. Je wilt liederen zingen waarbij je je geloof beleeft. Je wilt de liefde van de mensen om je heen ervaren. En dat mag natuurlijk. Ook heel goed natuurlijk, dat je er naar verlangt iets van God te ontvangen. Niks mis mee.....maar toch is dat niet het allereerste. Het allereerste is dat we naar de kerk komen om te geven. In de eerste plaats aan God. We brengen Hem eer! En behalve dat brengen we ook aandacht en liefde aan onze broeders en zusters. Of we brengen geld in de collecte – vroeger werd dat vaak de dienst der offerande genoemd - voor het werk in de gemeente.

God heeft door de Heilige Geest een heleboel gegeven aan de gemeente: gaven om muziek te maken, gaven om onderwijs te geven, gaven van gastvrijheid, gaven van wijsheid, gaven van barmhartigheid om naar de zieken in de gemeente om te zien. En al die gaven heb je gekregen om weer weg te geven. Om in te zetten in de gemeente. En wat zijn we gezegend in onze gemeente. We zijn rijk, hebben heel veel gekregen. Eén van de grootste gevaren voor de kerk van vandaag is dat we de kerk als een soort theater zien, waar we komen zitten voor entertainment, om vermaakt te worden. En als het niet goed is naar jouw idee dan heb je commentaar. Of je gaat ergens anders kijken of daar meer vermaak is. Maar in geloven gaat het niet om vermaak, maar om geven en dienen. Zo is God ook met ons begonnen. Hij geeft! Hij geeft genade, Hij geeft liefde, Hij geeft trouw! Hij geeft Zichzelf helemaal weg in Zijn Zoon en daarmee geeft Hij alles wat Hij te geven heeft. Hij geeft de hele hemel leeg! En omdat God een gevende God is, is geven uit dankbaarheid voor zoveel goeds een normale reactie.

Vorige keer heb ik ook met u stilgestaan bij de Efeze brief. We hebben de geestelijke wapenrusting bekeken en gehoord dat Paulus aan het eind oproept tot gebed. Bid voor jezelf, bid voor elkaar en bid voor mijzelf, zegt Paulus, dat ik vrijmoedig over het Evangelie mag spreken.

In de tekst van vandaag zien we dat Paulus zelf ook bidt. “om die reden buig ik mijn knieën....”. Op z’n knieën nog wel. Dat was niet heel gebruikelijk. We zien dat in de bijbel maar af en toe. Salomo, bijvoorbeeld bij de inwijding van de tempel. En Jezus in Gethsemané. En die tollenaar in Jezus’ gelijkenis, die wist dat hij als zondig mens niet eens het recht had tot God te komen. Maar meestal werd er staand gebeden met de handen omhoog naar de hemel en de ogen open. Ons gebruik om de handen te vouwen, en de ogen dicht te doen is later ontstaan. Op bijzondere momenten gaan mensen door de knieën. Ze maken zich klein voor God. En dat zien we Paulus hier dus ook doen. Hij maakt zich klein door op de knieën te gaan. En wat vraagt hij dan aan God? Bidt hij voor zichzelf, om bevrijd te worden uit de gevangenis bijvoorbeeld? Nee, hij bidt niet voor zichzelf, hij bidt voor de Efeziërs. Hij vraagt of God de Vader de Efeziërs met kracht wil sterken door de Heilige Geest. Waarom bidt hij dat nu? Die Efeziërs zijn toch al gelovig?

Paulus bidt voor de binnenkant van de mensen. Hij heeft het over de innerlijke mens. Blijkbaar is al die aandacht voor het uiterlijk zoals wij dat kennen van alle tijden. Want wat kun je er druk mee zijn. In reclames en in de film zie je bijna altijd mooie, geslaagde vrouwen en gespierde jochies in snelle auto’s, met ook weer wat moois op de bank naast zich. Heel veel verleidingen om ons heen hebben met de buitenkant te maken. En dat was in Paulus’ tijd niet anders. Paulus is er bezorgd over. En daarom valt hij op z’n knieën en bidt: “Vader, bescherm hun jonge, kwetsbare geloof.

Bescherm hun innerlijk, hun hart en werk met Uw Geest, kortom, laat er groei zijn”. De vraag is dan natuurlijk hoe dat gebeurt. Kun je groeien in je geloof?

Geloof is niet een paspoort. We zeggen dat wel vaak: is je paspoort al getekend. En ik snap ook best wat we daar mee bedoelen. Maar we moeten er geen dood ding van maken. Een soort briefje die je tevoorschijn kunt halen als mensen je vragen of je een christen bent. Paulus vergelijkt ons geloof hier eerder met een levende plant die groeit en waar vruchten aan groeien. Een plant die kan bloeien en waar soms ook in gesnoeid wordt. Zo’n geloof leeft, er zit beweging in.

De vraag is dan natuurlijk hoe zo’n plantje gaat groeien. Dat vertelt Paulus ook. Hij bidt in vs. 17 dat Christus door het geloof in jullie harten mag wonen.

Dat moeten we even heel goed tot ons laten doordringen. Er staat niet dat Christus af en toe bij ons op bezoek mag komen als het ons uitkomt. Hij wil in ons hart wonen! Voel je het verschil. Als je bezoek krijgt dan maak je een afspraakje, je klets wat

samen, eet en drinkt wat lekkers, maar aan het eind van de avond ga je weer gewoon verder met je eigen leventje. De visite is weg. Veel gelovigen krijgen Christus op bezoek. Ze houden bezoeker. Als ze ziek zijn dan mag de Here Jezus komen, of als ze verdrietig zijn of zorgen hebben. En zeker als ze sterven gaan. Dan zijn er openingstijden voor God. Maar er zijn ook sluitingstijden. Als we gezond zijn en alles voor de wind gaat. Dan hebben we God niet zo nodig. Of als we gewoon willen doen wat we zelf willen, terwijl we eigenlijk wel weten dat God er anders over denkt. Dan is geloof lastig. Maar de Here Jezus wil niet af en toe op bezoek komen. Hij wil bij ons wonen! En wie bij je woont gaat niet meer weg! Dat betekent dus dat Hij mag zeggen hoe je leven er uit mag zien. Want Hij woont daar. En iemand die bij je woont beïnvloedt je. Je gaat het merken. Net zoals een jongen verandert als hij verkering krijgt. In eens verandert hij. Hij is rustiger, minder grof en heeft minder belangstelling voor het uitgaansleven bijvoorbeeld. Je kunt zien dat er iemand in z'n leven is gekomen, zeggen we dan.

Dat bedoelt Paulus ook. Er is iemand (met een hoofdletter) in je leven gekomen. Jezus. En dat is te merken. Je praat erover, je houdt er rekening mee. Ja, eigenlijk wil je niets liever dan die nieuwe Bewoner van je hart het naar de zin maken. Want je houdt van Hem, meer dan van ieder ander. Groeien in geloof betekent dus dat Jezus steeds meer invloed op je leven krijgt.

Maar gaat dat dan ook altijd zo? En als dat niet zo is, hoe komt dat dan?

Misschien komt dat wel omdat we wel in Hem geloven, maar Hij woont er niet. Je geloof is niet geworteld of gefundeerd, zoals Paulus zegt.

Bij geworteld denk je aan een hoge boom, bij gefundeerd aan een hoog gebouw. De betekenis is hetzelfde. Een boom staat stevig omdat hij diepe wortels heeft. Een gebouw blijft staan als het stormt omdat het een stevig fundament heeft. En dat heb je nodig. Dat heeft je geloof nodig, anders blijf je niet overeind als het gaat stormen in je leven. Als er tegenslagen komen, of verleidingen. Bij de eerste de beste tegenslag lig je dan ondersteboven. Je geloof heeft diepgang nodig.

En wat zijn nu die wortels of dat fundament? Ik weet niet wat je verwacht, maar Paulus kiest als het om de stevigheid van ons geloof gaat voor het woordje liefde.

Net als Jezus deed, toen Hij Petrus die vraag stelde: Simon heb je mij lief? Tot drie keer toe. En Petrus antwoord: Ja Heer, U weet dat ik U lief heb.

Misschien moeten we hier even een pas op de plaats maken. Als ik die vraag nu aan

u stel namens de Here Jezus: Heb je mij lief? Wat antwoord je dan? Zeg je dan net als Petrus van harte: Ja, Here Jezus, ik heb U lief! Ik hou van U met m'n hele hart!

Misschien denkt u wel dat dit wel allemaal een beetje vaag en zoetig is. Liefde, het gaat toch ook om gehoorzaamheid, eerbied voor God. En kennis is toch ook belangrijk? Komt er met zoiets zoetigs als liefde aan.

En toch broeders, zusters, is liefde het fundament van ons geloof. En de vraag is of dat werkelijk zo zoetig is. Omdat liefde ons geeft waar we het diepste naar verlangen. Het feit dat er iemand is die om mij geeft, terwijl Hij alles van mij weet. We hoeven ons niet mooier voor te doen dan we zijn. God weet alles van je en toch is Hij verknocht op je. Ook al val ik tegen, Hij veroordeelt niet. Geloof je dat, voor jezelf. Dat God zo naar je kijkt? Dat wil je toch? We zoeken een Vader, die ons omarmt, al stinken we naar de zonden. Een Vader die op de uitkijk staat. En dat wil Jezus laten zien. Die Vader is er en Zijn hart verlangt hartstochtelijk naar jouw wederliefde.

En Paulus bidt dat die wederliefde van ons gaat groeien. Als hij over groeien praat dan betekent dat naar mijn idee twee dingen. Het eerste is, dat die liefde dus nog niet volmaakt is.

Als onze liefde volmaakt zou zijn, dan hoeft er geen groei meer plaats te vinden. Wij mensen zijn niet volmaakt, onze liefde tot Jezus is niet volmaakt, en een gemeente, die bestaat uit onvolmaakte mensen, is ook niet volmaakt. En dat zie je terug in de brieven van Paulus. Er is veel goeds in de gemeenten die hij schrijft, maar soms moet hij ook corrigeren. Als er nog wordt deelgenomen aan heidense gebruiken, als er overspel wordt gepleegd, als er conflicten zijn, als het avondmaal een rommeltje is. Maar let op! Hij schrijft die gemeenten dan niet af, hij schrijft ze aan! Om ze te helpen om los te komen van de liefde voor de wereld. Hij berust dus tussen twee haakjes ook niet in de gebreken. Zo van: ach ja, we zijn allemaal zondaars en daarom doen we er maar niks aan. Als we berusten in onze zonden dan zou dat onmiddellijk de groei van ons geloof belemmeren. Dan ben je tevreden met een tekort. Paulus wil graag iets doen aan wat nog niet is zoals het hoort. Hij vermaant, maar wel in liefde. En dat maakt ook meteen dat wij voorzichtig moeten zijn in het bekritisieren van elkaar of de gemeente. Niemand is volmaakt. Je kunt zo makkelijk dingen aanwijzen bij een ander, of bij hoe het gaat in de gemeente. Er zijn altijd dingen aan te wijzen waar we nog in moeten groeien met elkaar.

Dat is het eerste, we zijn nog niet volmaakt.

Het tweede is dat Paulus het belangrijk vindt dat we als gelovigen (heiligen=apart gezetten) samen ons geloof beleven. God heeft ons samengevoegd als een gezin, we zijn broers en zussen van elkaar. En je broer of zus laat je niet los. Je bent juist aan elkaar gegeven om samen na te gaan hoe groot en breed en lang en diep die liefde van Christus is. Want samen zie je veel meer. Door samen te bidden en samen de bijbel te overdenken krijg je meer zicht op Gods liefde en grootheid. Het is hoogmoedig als je denkt dat je de inzichten van je broers en zussen niet nodig hebt. Ook als jongere mag je leren van je oudere broer of zus. Zij hebben al een heel leven met de Here Jezus gewandeld. Je leert van hun levenswijsheid. En ouderen kunnen leren van jongeren. Zij leven in een andere wereld, met andere vragen en in die sterk veranderende wereld mogen zij als gelovige leven. En we mogen leren van gelovigen die voor ons geleefd hebben. De christelijke traditie heeft een schat aan informatie overgeleverd. Ook in het verleden heeft men antwoorden gegeven aan de vragen die toen vanuit de maatschappij en de kerk opkwamen. Daar leer je van. Samen met alle heiligen, van alle tijden, van alle plaatsen, niet om God in een vakje krijgen, een vakje waar we de hoogte, diepte, breedte en lengte kunnen berekenen, maar je samen verwonderen over Gods Vaderhart, een hart dat zo groot is, dat we daar zelfs met z'n allen niet eens ten volle vat op kunnen krijgen, laat staan alleen. Samen met alle heiligen betekent ook dat we oog hebben voor broers en zussen die achter dreigen te blijven. Die worstelen met zonden, of worstelen met geloofsvragen, of misschien door de tikken die ze om de oren kregen, niet meer kunnen geloven. Mensen die mist in de kerk. Of onze jongeren, die zachtjes via de achterdeur verdwijnen. Dat gaat ieder gezinslid aan. Niet alleen de kerkenraad of de voorgangers. Zoek ze op. Bekritiseer niet, maar stel vragen. Laat voelen dat je ze mist. En bidt voor ze.....

Zo mogen we elkaar bij Jezus brengen. Zo mogen we elkaar helpen om te groeien.

Paulus gelooft er in. Hij verwacht veel van de kracht van Gods Geest. Waarom? Omdat Hij God kent en Zijn kracht. Het is de kracht die het universum schiep. Het is de kracht van Jezus die dwars door de dood heen brak. Het is de kracht van de Geest, die mensen die geestelijk dood zijn, tot leven brengt.

Die Heilige Geest ziet Paulus aan het werk. En daarom gelooft hij erin. Dat zegt hij in dat laatste gedeelte. We kennen dat vers wel. En toch vergeten we vaak een stukje. God is bij machte veel meer te doen dan wij bidden of beseffen. Dat zeggen we wel tegen elkaar om aan elkaar te vertellen hoe groot Gods macht is. En dat is prima. Maar heeft u ook gelezen waar die kracht uit blijkt? Het blijkt uit de kracht die in ons werkt! Paulus ziet de bewijzen van Gods kracht in de gemeente. Hij kijkt om zich heen en ziet veranderde levens. En die veranderde levens zijn het bewijs van Gods macht. Kijk dan toch.....Paulus zelf, een christenvervolger wordt een christusverkondiger, driftkoppen worden zachtmoedig, ruziezoekers worden vredelievend, leugenaars streven ernaar om de waarheid te vertellen, dieven stelen niet meer, maar spannen zich in om goed werk te doen. Gods kracht is zichtbaar!

De gemeente en wij gelovigen zijn nog lang niet perfect, Gods Geest heeft nog genoeg bij te spijkeren. Maar God is aan krachtig het werk. Hij wil mensen veranderen naar het beeld van Christus. Hij wil ons geloof laten groeien in liefde. Maar het begint bij Christus die in ons hart woont. Als Christus alleen af en toe op spreekuur komt zal er geen groei te ervaren zijn. Zullen we de Here Jezus maar uitnodigen in ons hart om er te komen wonen? Zullen we maar bidden dat de Heilige Geest in onze hele levenshuis grote schoonmaak wil houden? Als die kracht gaat werken in ons leven en in ons gemeenteleven, dan mogen we heel veel van God verwachten. Zulke gelovigen en zulke gemeenten zijn aanstekelijk. Dat is Paulus' verlangen, daarom boog hij zijn knieën.

Opdat God geëerd wordt want zo eindigt hij:

Hem zij de heerlijkheid in de gemeente, door Jezus Christus, in alle geslachten, tot in alle eeuwigheid.

AMEN